

disse ærede Medlemmer fik Flertal ved Afstemningen. Det er imidlertid saa heldigt for dem, at de ikke saa dette Flertal, og derfor kan det maaske ikke blive saa klart, som det burde være, hvor meget — ja, jeg tør vel ikke sige Humbug der er i de Herrer's Stilling.

Med Hensyn til Højskolekursus'erne sagde det ærede Medlem, at det kunde ikke hjælpe, at Højskolelærerne sagde, de havde Trang dertil, vi maatte virkelig have Afgørelsen af denne Sag. Men han glemte, at her er de to Ting, det drejer sig om: Om der er Trang til Kursus for Højskolelærere, er der ingen andre, der kunne afgøre, end de selv. Men om vi ville tilfredsstille denne Trang, er et andet Spørgsmaal, og det maa vi afgøre. Jeg mener virkelig ikke, at fordi den ene eller den anden kommer og siger, at han trænger til det og det, skulle vi straks springe og gaa ind paa deres Forlangende. Det mener jeg heller ikke over for Højskolerne, men naar de komme til os og sige: Vi have Trang til et slikt Kursus for vort Arbejdes Skyld, kan jeg ikke være med til at sige, nej, den Trang vil jeg ikke være med til at tilfredsstille. For det ærede Medlem derimod, som mener, at han er i Stand til at dømme om deres Trang bedre end de selv, for ham er det en anden Sag. Jeg tiltror mig ikke Evne til bedre end dem selv at bedømme, hvor vidt de have en saadan Trang.

J. C. Christensen: Jeg tror heller ikke, at den ærede Ordfører behøver at tage Ordet tiere, thi nu tror jeg nok, at den rigtige Mening kom frem fra den ærede Ordførers Side. Han sagde, at det kunde være lige meget, hvad vi sagde om alle de formelle Ting, thi Lærerne vilde ikke forstaa det mindste af det alligevel, de vilde godt forstaa, at vi stemte imod deres Lønningstillæg. Se, det er den rigtige Mening fra den ærede Ordførers Side. Det er dem, Lærerne ude i Landet, der tales for, for at de skulle forstaa, at den ærede Ordfører vil hjælpe dem til Skillingen. Og saa skulle de helst ogsaa forstaa, at Medlemmet fra Ringkøbing vil tage Skillingerne fra dem; saaledes skulle de se Sagen i dens rette Belysning. Nu har den ærede Ordfører faaet Held til at faa det sagt; derfor tror jeg heller ikke, han løber stor Fare, om han ikke tager Ordet tiere, thi nu har han faaet Meningen frem. Men Sagen er, at saadan er Stillingen i Virkeligheden ikke, at det kommer an paa, om Lærerne kunne forstaa det eller ej; dem lader jeg ligge, det er ikke dem, jeg staa og taler til her. Min Stilling er i Virkeligheden den, at jeg gør gældende, at for at

den ærede Ordfører skulde have Ret i sin Paastand om, at de to Ting i den Grad hænge sammen, at naar man stemmer mod det ene, stemmer man ogsaa mod det andet, maatte Sagen foreligge her til eneste, sidste Afgørelse efter Fællesudvalg. For er der ikke Tale om, at den Slags Paastande have noget paa sig. Hvad vil der ske i Landstinget, siger Ordføreren, hvis vi sætte dette igennem? Der vil Ministeren, siger han, gaa op og sige: Mine Præster fik paa Hovedet i Folketinget, nu skulle Lærerne have det heroppe; ellers sker det gamle Ordsprog ikke Fyldest, at naar det regner paa Præsten, osv. — Det var Meningen med den ærede Ordførers Tale, om ikke de samme Ord. Og saa vil Landstinget, siger den ærede Ordfører, ikke stemme denne Bevilling ind. Men dette behøves jo ikke, da den allerede er paa Finansloven; men den ærede Ordførers Mening er, at saa vil Landstinget sikkert stemme denne Bevilling ud igen. Maa, det kan jo være en lapsus fra den ærede Ordførers Side, dette sidste er sikkert Meningen. Men, hvad vilde der saa ske videre, hvis Landstinget gjorde det? Vi kunne slet ikke være sikre paa hans Paastand derom. Vi kende ikke Landstingets Mening i den Henseende; det er jo kun den ærede Ministers Mening, vi kende. Men hvis nu Landstinget gjorde det, er det slet ikke dermed afgjort, at Lærerne intet fik; saa kunde vi komme til en Forhandling med Landstinget, og naar den er bleven foretaget, er det forit, man faar at vide, om disse Forslag hænge saa uløselig sammen, at man maa vedtage det ene for at faa det andet. Se, det er Stillingen. Hvad Lærerne forstaa eller ikke, maa vi lade dem om. Det kan ikke hjælpe at staa her og tale til Lærerne i en saa sen Nattetime. Vi saa dem ikke kaldt op til at høre paa os alligevel — i alt Fald ikke nu.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om dette Afsnit.

Formanden (Clausen): Det vil være for sent at foretage Afstemningen nu. Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1, og Dagsordenen er da:

Fortsettelse af tredje Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1895 til 31te Marts 1896.

Mødet hævet Kl. 12. 25'.